

Amb cor de Pare (4)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Diumenge passat glossava la primera part del capítol «Pare en l'acolliment», de la carta *Patris corde*. Mostrava com és d'important assumir la pròpia història per a descobrir-hi el disseny de Déu. Avui em fixo en la segona part, la que mostra que l'acolliment de la realitat no significa resignació, sinó la valentia en la confiança en Déu i en els seus dissenys.

Ho faig aquest diumenge pasqual en què Jesús fa sortir els deixebles de la resignació i els empeny a superar els dubtes i la por i a llançar-se a «predicar en nom seu a tots els pobles [...] la conversió i el perdó dels pecats».

Viure la vida en actitud d'acollida d'allò que Déu disposa no té res a veure amb la resignació. A vegades s'ha entès que el bon cristià és aquell que accepta amb pessimisme els esdeveniments i viu amargat per por de rebel·lar-se i que sigui pitjor el remei que la malaltia.

Practicar l'acolliment suposa una valentia, una fortalesa sobrenatural. Acollir allò que Déu disposa en la nostra vida, convençuts que és per a bé, fins i tot quan objectivament és un mal —una mort, una malaltia, un acomiadament, un trencament...— mostra una audàcia que ve de Déu.

És impressionant com sant Josep acull totes les contrarietats. Fa pensar en la constant de tots els sants. Ells n'han passades de tots colors i és la seva confiança en Déu enmig d'aquestes circumstàncies el que els ha fet avançar cap a la santedat a passos de gegant. Els sants no ho són perquè eren d'una mena de perfecció innata excepcional i rara, sinó perquè van saber acollir tot el que els passava i ho afrontaven convençuts que Déu els oferia l'oportunitat d'estimar de veritat.

Quin repte tan gran, ajudar tantes persones que es resignen davant la seva història! Molts consideren la pròpia

vida com un error i cauen en un pessimisme que enfonsa i anul·la la gran oportunitat de trobar de debò la vida. No troba el sentit i la plenitud de la vida qui va d'èxit en èxit, sinó qui acull Jesús en la seva història. En efecte, «la vinguda de Jesús enmig nostre és un regal del Pare, perquè cadascú pugui reconciliar-se amb la carn de la seva pròpia història, encara que no l'entengui del tot».

El nostre testimoni és la cosa més preuada que podem oferir als afeixugats pel pessimisme. Quan estimem tota sencera la nostra història perquè ha estat allò de què s'ha valgut Déu per a salvar-nos, ens fem instruments perquè d'altres puguin descobrir com «Déu escriu dret amb ratlles tortes», com deia santa Teresa de Jesús. De fet, qui ha fet aquest camí no s'escandalitza de res ni de ningú, no veu impediments i sap que Déu pot treure sants de les pedres. Testimoniar això amb senzillesa porta esperança als qui es cansen en el camí de la reconciliació amb la pròpia història. Acompanyar el llarg procés que mena a donar gràcies a Déu per la pròpia vida és una de les millors coses que podem fer pastoralment.

No deixeu de llegir el capítol 4 de la *Patris corde*: «Pare en l'acolliment».

